

Angelique van Dongen

Nachtvlinder

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

‘Goedenacht, welkom in de uitzending,’ zei Cat in de microfoon voor haar. ‘Met wie heb ik het genoeg?’

‘Hallo, je spreekt met Simone. Ik heb een probleem en had jou daarover gemaild,’ zei de vrouw aan de andere kant van de lijn. ‘Hoi Simone, je hebt mij inderdaad gemaild. Ik vond jouw mail hartverscheurend en heb je daarom gebeld zodat we het in de radio-uitzending kunnen bespreken. Wil je jouw probleem zelf kenbaar maken of heb je liever dat ik de mail in het kort samenvat voor de luisteraars?’ vroeg Cat.

‘Doe jij het maar,’ antwoordde Simone.

‘Goed. Beste luisteraars, Simone heeft een probleem dat ons allemaal zou kunnen overkomen. Daarom vind ik het zo belangrijk om het bespreekbaar te maken,’ leidde Cat het probleem in. Ze wist uit ervaring dat haar luisteraars nu aan hun radio gekluisterd zaten en nieuwsgierig waren naar het probleem van deze nacht. Cat werkte één keer per week bij het radioprogramma *Nachtvliinder*. Ray, een vriend van haar, presenteerde het programma al twintig jaar en sinds drie jaar had Cat haar

eigen rubriek in zijn programma, genaamd *Cat weet raad*.

Het was als een geintje begonnen. In de kroeg, met allebei teveel alcohol op, waren ze ideeën aan het bedenken voor Rays programma op vrijdagnacht. Evert en Lonne, vrienden van Cat, hadden haar aangemoedigd om een eigen rubriek te doen in dat programma omdat ze altijd zo goed naar problemen van anderen kon luisteren en vaak met goede oplossingen kwam. Naarmate de avond vorderde, kreeg het plan vorm en besloten Ray en Cat om het eens te gaan proberen. Al snel werd het een enorm succes en nu, drie jaar later, had Cat een heel scala aan vaste luisteraars voor haar rubriek. Maar ook nieuwe luisteraars wisten de weg naar hun programma te vinden. Ray maakte tussen twaalf en drie een leuke uitzending en Cat was er met haar rubriek om één uur. Meestal zorgde ze ervoor dat ze twee problemen aan bod liet komen, maar dat hing ook een beetje af aan het soort problemen. Luisteraars konden hun probleem via de mail sturen. Dan kon Cat voor het vrijdag was alle problemen doornemen en de interessantste eruit halen. Ook kon ze dan al voor de uitzending proberen tot een oplossing te komen. En als dat niet lukte, schakelde ze

haar luisteraars in, die konden bellen om oplossingen aan te dragen. Dat was ook leuk, de mensen kwamen vaak met de meest vreemde oplossingen waar ze zelf nooit op gekomen zou zijn.

‘Simone heeft, na een avondje stappen met haar vriendinnen, bij thuiskomst haar man betrappt in haar kleding. Eerst moest ze erom lachen, maar toen ze het verschrikte gezicht van haar man zag, wist ze dat zich hier een serieus probleem voordeed en werd ze bang. Ze vroeg haar man om uitleg en die wist niets anders te zeggen dan dat hij zich al jaren beter voelde in vrouwenkleding dan in zijn eigen kleding. Nu vraagt Simone zich af of ze nog wel bij hem kan blijven. Het is alsof haar huwelijk met hem een grote leugen is. Ze voelt zich enorm bedrogen. Heb ik het zo goed verwoord, Simone?’ checkte Cat.

‘Jazeker, het klopt zoals je het zegt. Ik ben ten einde raad,’ zuchtte Simone.

‘Goed, dan gaan wij even een plaat draaien en dan zijn we zo weer bij jullie terug. We zijn benieuwd naar jullie oplossingen, dus wil je meedenken, bel dan het bij jullie bekende nummer en wie weet ben je dadelijk live in de uitzending.’

Ray startte de muziek en Cat deed haar kop-telefoon af.

‘Ik ga even naar het toilet,’ zei ze tegen Ray. ‘Jij iets drinken? Dan neem ik dat meteen mee.’

‘Koffie graag. Het kost me vandaag moeite mijn ogen open te houden,’ gaapte Ray.

Cat liep naar het toilet en pakte daarna in het kleine keukentje van de studio een kop koffie voor Ray en groene thee voor zichzelf.

‘Dank je,’ zei Ray dankbaar toen ze de koffie voor hem neerzette. ‘Je hebt nog precies een minuut voor de plaat afgelopen is.’ Cat nam weer plaats op haar stoel en deed haar koptelefoon op. Ze nam een slok van haar thee en las het papier met antwoorden van de bellers, dat Maaïke, hun assistente, voor haar had neergelegd. Maaïke nam de telefoon aan en maakte al een schifting van bellers om het Cat makkelijker te maken. Ze noteerde ook de telefoonnummers van de bellers zodat Cat terug kon bellen naar degene waarvan zij dacht dat het wel interessant zou zijn voor de uitzending. Snel liet ze haar oog over het blad gaan en pikte ze er twee luisteraars uit die ze zou bellen. Ray gaf haar een seintje dat de plaat ten einde was en Cat nam het van hem over.

‘Daar zijn we weer. Ik heb als het goed is

Vincent aan de lijn, klopt dat?’ vroeg ze.

‘Ja, dat klopt inderdaad,’ hoorde ze een mannenstem aan de andere kant van de lijn.

‘Hallo Vincent, welkom in de uitzending. Je hebt gereageerd op het probleem van Simone. Wat zou jouw oplossing zijn?’ vroeg Cat.

‘Nou, heel simpel. Ik zou hem de deur uitzetten. Alle beloftes die hij je doet niet meer geloven. Kom op, zeg, het is toch zeker niet normaal als een vent zoiets doet. Verbannen moeten ze zulke kerels, of beter nog, opnemen op een gesloten afdeling. Ze verzieken de hele wereld met hun rare gedoe,’ zei Vincent met een stem die steeds bozer werd.

Dit ging de verkeerde kant op, dacht Cat. Dit was ook niet het antwoord wat Maaïke bij zijn naam en telefoonnummer had genoteerd. Dit was weer typisch zo’n man die zijn mening graag wilde laten horen op een manier die niet was wat zij zochten voor hun programma. Meestal ging het goed, maar een enkele keer zat er iemand tussen die de boel probeerde te verzieken. Snel gooide Cat Vincent uit de uitzending en nam ze het woord weer.

‘Sorry, Simone, hier heb je niets aan. Laten we snel vergeten wat Vincent heeft gezegd en doorgaan naar de volgende. Hallo Patricia, wel-

kom in de uitzending. Hopelijk heb jij betere adviezen voor Simone?’

‘Dat hoop ik ook. Kijk, allereerst wil ik zeggen dat ik het heel erg rot vind voor Simone dat ze haar man op deze manier betrapt heeft. Je deelt lief en leed en dan deze ontdekking doen is vreselijk. Het is alsof de bodem onder je voeten vandaan geslagen wordt en je vertrouwen wordt enorm geschaad,’ begon Patricia. Dit leek tenminste ergens op, dacht Cat.

‘Het belangrijkste is, denk ik, dat gevoel van vertrouwen. Dat is weg. Je weet niet wat je nog meer kunt verwachten en vertrouwt niets meer. Klopt dat?’ vroeg Patricia aan Simone.

‘Dat klopt wel, ja. Ik heb het idee dat er nog meer dingen waar ik niets van weet aan het licht zullen komen. Met die angst en onzekerheid leven is vreselijk,’ zei Simone zachtjes.

‘Precies,’ zei Patricia. ‘Dus van belang is dat er openheid komt vanuit jouw man, hoe erg die ook is, waarmee je verder kunt. Hij zal met de billen bloot moeten, dat mag je van hem eisen. Als hij dat zonder morren doet, dan kun je er, denk ik, wel vanuit gaan dat hij de waarheid spreekt en alles opgebiecht heeft. Vanaf dat punt is het aan jou of het je lukt om een beetje vertrouwen weer terug te krijgen, stap voor stap. En pas

dan kun je kijken of je samen verder kunt met het gegeven dat jouw man graag vrouwenkleding draagt. Dat is iets wat alleen jullie samen kunnen besluiten.'

'Dank je wel, Patricia, voor je waardevolle advies,' zei Cat. 'Ik denk dat dit essentieel is wat je benoemt om weer een stap verder te komen. Maar het zal zeker lastig zijn voor Simone om het vertrouwen weer een beetje terug te krijgen. Patricia, nogmaals bedankt voor je input en wie weet horen we je een andere keer weer.'

'Fijn dat ik mee mocht denken,' antwoordde Patricia. 'Ik ben trouwens coach en als Simone me nog een keer wil spreken of hulp wil na de uitzending dan kan ze me bereiken op www.coach...'

Verder kwam ze niet want Ray had de verbinding al verbroken. Wat mankeerden al die mensen toch de laatste tijd? De ene was onbeschoft, de andere deed zich goed voor maar wilde eigenlijk alleen maar reclame voor zichzelf maken. Dat was wel het laatste wat ze wilden met hun programma. Als het zo doorging, moesten ze maar eens bespreken of ze zo nog door wilden met de rubriek van Cat of dat ze er een andere draai aan zouden gaan geven.

Cat keek Ray zuchtend aan. Ze dachten beiden hetzelfde. ‘Simone, op het laatste gedeelte na, heb je er iets aan?’ vroeg Cat. ‘Jazeker, ik denk dat Patricia wel een punt heeft als het om dat vertrouwen gaat. En hoe verder, dat weet ik nog steeds niet. Ik wil eerst dat hij me alles eerlijk vertelt, pas dan kan ik beslissen wat ik verder wil. Dus daar kan ik mee aan de slag, hoe moeilijk het ook zal worden om het gesprek eerlijk aan te gaan met hem.’ ‘Oké, dan laten we het hierbij. Bedankt voor het mailen van je vraag en heel erg veel sterkte met alles! Mocht je willen, hou ons dan op de hoogte!’ zei Cat en maakte ruimte voor een nieuwe plaat.

‘Wat mankeren al die mafkezen toch de laatste tijd,’ zuchtte Ray terwijl de muziek zijn werk deed.

‘Ik weet het ook niet. Maar dit is vermoeiend en niet leuk meer. We kijken het nog even aan en anders stop ik er tijdelijk mee,’ zei Cat. Ze zat hier tenslotte vrijwillig. Al die jaren had ze het prachtig gevonden en kreeg ze er energie van, maar als het ging zoals de laatste weken dan was het vaak de ergernis die haar parten ging spelen en daar paste ze voor.

‘Goed, voor vannacht nog één vraag en dan zien we verder, oké?’ vroeg Ray.

‘Doen we. Maar als het weer zo’n gek is, krijg ik misschien wel de slappe lach, hoor. Ik word hier zo melig van. Ik had allang op mijn bed kunnen liggen. In plaats daarvan zit ik hier bij jou naar maketels te luisteren. Weet niet wie er gekker is, zij of ik,’ lachte Cat.

‘Goedenacht, spreek ik met Ilona?’ vroeg ze, toen het nummer afgelopen was.

‘Ja, daar spreekt u mee,’ klonk een zachte stem.

‘Zeg maar jij tegen mij, want ik heb een hekel aan u,’ grapte Cat en hoopte maar dat Ilona een beetje gevoel voor humor had.

‘O, hihi, sorry,’ zei Ilona.

‘Vertel, welk probleem heb je ingezonden?’ nodigde Cat haar uit haar probleem op de radio te vertellen.

‘Eh, nou. Het zit zo,’ begon Ilona. ‘Ik heb vijftigduizend euro schuld en ik weet niet meer wat ik nu moet doen. Ik durf de post niet meer open te maken. Ik krijg alleen nog maar aanmaningen en brieven van deurwaarders. En soms staan ze ook ineens bij me aan de deur, dan durf ik niet open te doen.’

‘Wat goed dat je het durft te delen met ons,’ zei Cat. ‘Kun je ons vertellen aan wie je die schuld hebt?’